

Pep el pop

En un racó del gran oceà, on les aigües eren d'un blau profund i les algues dansaven suaument amb els corrents, vivia un pop anomenat Pep. En Pep era conegut a tot arreu per la seva gran intel·ligència. Podia resoldre qualsevol problema, sabia trobar menjar en els llocs més amagats i sempre trobava la millor manera d'escapar dels perills. Els altres habitants del mar l'admiraven per la seva saviesa.

Un dia, mentre jugaven al voltant d'una gran roca, la tortuga Tura, el peixet Blau i la gamba Gira van veure en Pep fent els seus exercicis diaris.

— Hola, Pep! —va cridar el Blau amb alegria—. Vols venir a jugar amb nosaltres?

En Pep el pop va mirar-los de reüll i va dir amb un to sec:

— Jugar? No tinc temps per perdre jugant a coses tan simples. Jo prefereixo fer activitats que em facin pensar, no només rodar per aquí sense rumb com vosaltres.

Els tres amics es van quedar callats, una mica tristos. Al Pep li agradava estar sol, i sempre pensava que les seves activitats eren més importants que passar temps amb els altres.

Un altre dia, mentre en Pep estava observant una intricada xarxa de corall, la Gira, la gamba, va passar per allà corrent nerviosa.

— Pep! Necessitem la teva ajuda! Una gran tempesta s'acosta, i no sabem on amagar-nos.

En Pep, sense deixar de mirar el corall, va contestar:

— Bé, és clar que hauríeu de buscar una cova segura. Això és evident, no cal ser un geni per veure-ho. Però jo estic ocupat ara, així que espavileu-vos!

La Gira, amb el cor pesat, va anar a buscar els seus amics. A mesura que la tempesta s'acostava, els animals del mar s'amagaven tots junts. Tots, excepte en Pep, que pensava que amb la seva gran intel·ligència trobaria la solució perfecta a l'últim moment. Però la tempesta va ser més forta del que s'esperava, i les onades el van arrossegar molt lluny.

Quan la tempesta va acabar, en Pep es va trobar sol, en un lloc desconegut. Sense els seus amics, es va adonar que, per molt llest que fos, no podia resoldre tots els problemes sol. Va sentir-se vulnerable i trist per primera vegada.

Mentrestant, el Blau, la Gira i la Tura, que estaven segurs a la seva cova, van sortir després de la tempesta i van començar a buscar en Pep.

— Potser està sol i espantat! —va dir la Tura—. Hem de trobar-lo, som el seu grup.

Després d'unes hores de cerca, el van trobar amagat darrere d'una roca, amb els seus tentacles embolicats de por.

— Pep! Estàs bé? —va cridar en Blau.

En Pep, que no esperava veure'ls, va sentir una calidesa al cor. Havia estat tan desconsiderat amb ells, però, així i tot, havien vingut a ajudar-lo.

— Ho sento molt... —va murmurar en Pep, amb la veu tremolosa—. Sempre he pensat que podia fer-ho tot sol, però ara veig que sense vosaltres no soc tan fort com pensava. Gràcies per venir a buscar-me.

Els seus amics el van abraçar amb les seves aletes i tentacles.

— No passa res, Pep —va dir la Gira amb un somriure—. Som amics, i els amics s'ajuden, no importa què.

Des d'aquell dia, en Pep el pop va començar a escoltar més als seus amics i a compartir temps amb ells. Va aprendre que, per molt savi que un sigui, l'important és saber estar amb els altres, entendre'ls i, de vegades, deixar que siguin ells qui ens ajudin. Ara, en Pep era no només el més intel·ligent de l'oceà, sinó també un veritable amic, que sabia posar-se al lloc dels altres.

I així, en les profunditats del mar, en Pep va descobrir que la millor solució de totes és el valor de l'amistat. Va entendre que la saviesa no només es tracta de resoldre problemes o saber moltes coses, sinó també de cuidar els altres i formar part d'un grup. Des d'aquell moment, en Pep el pop va compartir la seva intel·ligència amb els seus amics, però també va aprendre a escoltar-los, a ajudar-los quan ho necessitaven i a gaudir del temps junts.

El que abans li semblava una pèrdua de temps, com jugar o conversar, es va convertir en els moments més feliços del seu dia. I amb això, en Pep va descobrir que, en realitat, ser llest no ho és tot;

ser un bon amic és el que realment ens fa especials.

I així, entre jocs, rialles i aventures, en Pep i els seus amics van viure feliços, demostrant que la intel·ligència veritable ve del cor.